

พระราชบัญญัติ

รายได้เทศบาล

พ.ศ. ๒๔๙๗

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๙๗

เป็นปีที่ ๘ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรให้มีกฎหมายว่าด้วยรายได้เทศบาล
จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้
โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๖ ราชกิจจานุเบกษา ๕ มีนาคม ๒๔๙๗

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
รายได้เทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๗”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจาก
วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติเป็นรายได้บำรุงเทศบาล
พุทธศักราช ๒๔๗๕ และบรรดากฎหมาย กฎ และข้อบังคับ
อื่น ๆ ในส่วนที่บัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้ หรือซึ่งขัด
หรือแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ ภาษีโรงเรือนและที่ดินในเขตเทศบาลใด ให้
เทศบาลนั้นจัดเก็บเป็นรายได้ของเทศบาล ตามกฎหมายว่าด้วย
การนั้น

มาตรา ๕ ออกรการฆ่าสัตว์และผลประโยชน์อื่นเนื่องใน
การฆ่าสัตว์ในเขตเทศบาลใด ให้เทศบาลนั้นจัดเก็บเป็นราย
ได้ของเทศบาล ตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น

มาตรา ๖ บรรดาค่าใบอนุญาต ค่าธรรมเนียม และค่า
ปรับเนื่องในกิจการซึ่งเทศบาลได้รับมอบให้เป็นเจ้าหน้าที่จะ
การตามกฎหมายใด ให้เป็นรายได้ของเทศบาลนั้น

มาตรา ๓ ภาษีป้ายตามประมวลรัษฎากร สำหรับป้ายซึ่งแสดงไว้ในเขตเทศบาลใด ให้เทศบาลนั้นจัดเก็บเป็นรายได้ของเทศบาลตามประมวลรัษฎากร ตั้งแต่ภาษี ๒๔๙๘ เป็นต้นไป

มาตรา ๔ ภาษีบำรุงท้องที่ตามประมวลรัษฎากรในเขตเทศบาลใด ให้เทศบาลนั้นจัดเก็บเป็นรายได้ของเทศบาลตามประมวลรัษฎากร ตั้งแต่ภาษี ๒๔๙๓ เป็นต้นไป

มาตรา ๕ ในการปฏิบัติการตามมาตรา ๔ มาตรา ๕ มาตรา ๖ มาตรา ๗ และมาตรา ๘ ให้เทศบาลมีอำนาจแต่งตั้งเจ้าหน้าที่เพื่อปฏิบัติการ และให้เจ้าหน้าที่ซึ่งได้รับแต่งตั้งมีอำนาจและหน้าที่ตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น

ในการบังคับเรียกเก็บภาษีค้างตามมาตรา ๓ และมาตรา ๔ ให้นายกเทศมนตรีมีอำนาจเช่นเดียวกับผู้ว่าราชการจังหวัดตามมาตรา ๑๒ แห่งประมวลรัษฎากร

มาตรา ๑๐ ภาษีและค่าธรรมเนียมรถยนต์หรือล้อเลื่อนที่จัดเก็บได้ในจังหวัดใด ให้ปันให้แก่เทศบาลในจังหวัดนั้นร้อยละห้าสิบแห่งยอดเงินที่เก็บได้ในปีก่อน

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๖ ราชกิจจานุเบกษา ๕ มีนาคม ๒๔๙๗

ถ้าจังหวัดใดมีเทศบาลหลายเทศบาล ให้เป็นอำนาจหน้าที่
ของสภาจังหวัดนั้นจัดแบ่งให้แก่เทศบาลนั้น ๆ

มาตรา ๑๑ บรรดาข้าวเปลือก ข้าวกล้อง ข้าวขาว รวม
ตลอดถึงปลายข้าว และรำข้าว ซึ่งต้องเสียอากรขาออกตาม
กฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราศุลกากร ผู้ส่งออกต้องเสียภาษีบำรุง
เทศบาลก่อนส่งออกอีกในอัตราดังต่อไปนี้

(๑) ข้าวกล้องและข้าวขาว หนึ่งร้อยกิโลกรัมต่อ
หนึ่งบาท

(๒) ข้าวเปลือก ปลายข้าว และรำข้าว หนึ่งร้อย
กิโลกรัมต่อห้าสิบสตางค์

ในการคำนวณน้ำหนักเพื่อเสียภาษีบำรุงเทศบาลตามมาตร
า ๑๑ เศษของหนึ่งร้อยกิโลกรัม ถ้าถึงห้าสิบกิโลกรัมให้นับเป็น
หนึ่งร้อยกิโลกรัม ถ้าไม่ถึงห้าสิบกิโลกรัมให้ตัดทิ้ง

มาตรา ๑๒ เทศบาลมีอำนาจออกเทศบัญญัติเก็บภาษี
อากร และค่าธรรมเนียม เพิ่มขึ้นไม่เกินร้อยละสิบของภาษี
อากร และค่าธรรมเนียม ดังต่อไปนี้ได้ทุกประเภท หรือเพีย
บางประเภท คือ

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๖ ราชกิจจานุเบกษา ๕ มีนาคม ๒๔๕๗

(๑) ภาษีการค้าตามประมวลรัษฎากร ซึ่งสถานการค้าอยู่ในเขตเทศบาล

(๒) ภาษีการซื้อโคกลักขี้ตามประมวลรัษฎากร ซึ่งสถานที่ค้าโคกลักขี้ที่อยู่ในเขตเทศบาล เว้นแต่น้ำมันเบนซิน

(๓) ภาษีสุราตามกฎหมายว่าด้วยสุรา ซึ่งโรงงานทำสุราอยู่ในเขตเทศบาล

(๔) ค่าธรรมเนียมใบอนุญาตขายสุรา ซึ่งร้านขายสุราอยู่ในเขตเทศบาล

(๕) ภาษีเครื่องต้มตามกฎหมายว่าด้วยภาษีเครื่องต้ม ซึ่งโรงงานอุตสาหกรรมอยู่ในเขตเทศบาล

(๖) ค่าธรรมเนียมใบอนุญาตการพนันตามกฎหมายว่าด้วยการพนัน ซึ่งสถานที่เล่นการพนันอยู่ในเขตเทศบาล

(๗) อากรมหรสพ ตามประมวลรัษฎากร ซึ่งสถานที่มหรสพอยู่ในเขตเทศบาล

ในการเสียภาษีบำรุงเทศบาลตามมาตรานี้ ภาษีของหนึ่งสังกัดให้บังคับ

มาตรา ๑๓ น้ำมันเบนซินซึ่งสถานที่ค้าโคกลักขี้ที่อยู่ในเขตเทศบาลใด ให้เทศบาลนั้นมีอำนาจออกเทศบัญญัติเก็บภาษีบำรุงเทศบาลได้ไม่เกินอัตราละห้าสตางค์ ในการนี้ให้ถือว่าภาษีดังกล่าวเป็นภาษีการซื้อโคกลักขี้ตามประมวลรัษฎากร

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๖ ราชกิจจานุเบกษา ๕ มีนาคม ๒๔๕๗

มาตรา ๑๔ ภาษ อากร และคำธรรมเนียมตามมาตรา ๑๑ และมาตรา ๑๒ ให้ถือเป็นภาษ อากร และคำธรรมเนียม ตามกฎหมายนั้น ๆ

เทศบาลจะมอบให้กระทรวง ทบวง กรม ซึ่งมีหน้าที่จัด เก็บภาษ อากร หรือคำธรรมเนียมตามมาตรา ๑๑ มาตรา ๑๒ หรือมาตรา ๑๓ เรียกเก็บภาษ อากร หรือคำธรรมเนียมเพื่อ เทศบาลก็ได้ ในกรณีเช่นว่านี้ เมื่อได้หักค่าใช้จ่ายตามที่ กำหนดในกฎกระทรวงแล้ว ให้ส่งมอบให้แก่เทศบาลนั้น ๆ เว้นแต่ภาษบำรุงเทศบาลตามมาตรา ๑๑ ให้ส่งมอบให้กระทรวง มหาดไทยเพื่อจัดแบ่งให้เทศบาล ตามหลักเกณฑ์และวิธีการ ที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๑๕ นอกจากรายได้ของเทศบาลตามพระราชบัญญัติ นี้แล้ว เทศบาลอาจได้รับรายได้เป็นเงินอุดหนุนจากงบประมาณ แผ่นดิน

มาตรา ๑๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย และ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง รักษาการตามพระราชบัญญัติ นี้ และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไป ตามพระราชบัญญัตินี้ เท่าที่เกี่ยวกับอำนาจและหน้าที่ของตน

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๖ ราชกิจจานุเบกษา ๘ มีนาคม ๒๔๘๗

กฎกระทรวงนั้น เมื่อประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับได้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ป. พิบูลสงคราม

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :— เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยเหตุที่เทศาภิบาลต่าง ๆ มีรายได้ไม่เพียงพอที่จะดำเนินการสาธารณูปโภคเทศบาลได้โดยครบถ้วน ตามอำนาจและหน้าที่ในกฎหมายว่าด้วยการเทศาภิบาล ทั้งนี้เพราะขาดกำลังเงินที่จะนำมาใช้จ่าย สมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยการขึ้นรายได้ให้เทศบาล และกำหนดหลักการจัดหารายได้ให้แก่เทศบาลขึ้นใหม่ โดยขึ้นภาษีอากรของรัฐบางส่วนของเทศบาลบ้าง ให้ภาษีอากรที่เก็บอยู่แต่เฉพาะเป็นรายได้ของเทศบาลบ้าง และให้เทศบาลมีอำนาจออกเทศบัญญัติจัดเก็บภาษีอากร ค่าธรรมเนียมบางประเภท ตามประมวลรัษฎากรและตามกฎหมายอื่นเพิ่มขึ้นในอัตราไม่เกินร้อยละสิบของภาษี อากร และค่าธรรมเนียมนั้น ๆ บ้าง